

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. N.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Sprawiedliwości,
Dyrektora Aresztu Śledczego w G. i Dyrektora Aresztu Śledczego
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120,- (sto dwadzieścia)
złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje radcy prawnemu R. W. S.
od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę
120,- (sto dwadzieścia) złotych powiększone
o podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie
powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda R. N. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 stycznia 2014 r., którym oddalone zostało powództwo o zadośćuczynienie w wysokości 2 000 000 złotych z tytułu niehumanitarnego traktowania powoda w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności. Oddalenie powództwa, a następnie apelacji nastąpiło ze względu na niedopatrzanie się naruszenia dóbr osobistych powoda, gdyż nie spotkały go większe niedogodności niż te, które są z natury rzeczy związane z pozbawieniem wolności.

W skardze kasacyjnej ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda zarzucił Sądowi Apelacyjnemu rażące naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 w związku z art. 24, art. 448 k.c., art. 110 § 2 i art. 248 § 1 k.k.w., art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i art. 40 oraz 41 ust. 4 Konstytucji przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz 378 § 1 i 382 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie po jego uchyleniu rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Skarb Państwa Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398 § 1 k.p.c.

Po dwukrotnym uzupełnianiu skargi kasacyjnej o wniosek w sprawie jej przyjęcia, a następnie jego uzasadnienie, pełnomocnik skarżącego odwołał przyczynę wniesienia skargi ze względu na jej oczywistość a powołał się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Uzasadnienie obu podstaw przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.) zostało poprzedzone dość obszernym przypomnieniem, czym jest

wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i że w razie wystąpienia zagadnienia prawnego nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście zasadna. Na poparcie swoich tez pełnomocnik skarżącego przytoczył odpowiednie orzecznictwo i poglądy doktryny. Jednakże formułując istotne zagadnienie prawne w rozpoznawanej sprawie ujął je za związane „z powierzchnią w celi mieszkalnej, która przypada na każdego skazanego, która wynosi nie mniej niż 3 m², a która to powierzchnia jest o wiele mniejsza.” Jak trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę z tym zdaniem nie łączy się żadne zagadnienie prawne, po czym przeprowadzony został wywód prawny, co oznacza przesłankę istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy według powołanego przepisu k.p.c.

Podobnie się sprawa przedstawia odnośnie do nie spełnionych przez skarżącego wymagań uzasadnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Pełnomocnik skarżącego wskazał na art. 110 § 2 k.k.w. i potrzebę rozważenia, jak się liczy minimalną powierzchnię przysługującą w celi jednemu skazanemu, przy czym potrzeby tej nie wykazał ani poprzez rozbieżne orzecznictwo, ani poglądy piśmiennictwa. Ogólne zaś twierdzenia na temat wątpliwości powstających przy interpretacji prawa nie wystarczą. W tej kwestii na utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego powołano się zasadnie w odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 15, 16 i 10 pkt 25 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.